

Riddar Olof och elfvorna
Dramatisk ballad

Hfors 1856

RIDDAR OLOF OCH ELFVORNA.

Dramatisk Ballad i tre afdelningar efter Danska folksagor;

komponerad för

Soloröster, Kör och Orkester

af

N. W. Gade.

PROLOG.

KÖR.

Herr Olof stannar sin fåle en qväll,
När dimman kring ängen sig breder;
Bland doftande blommor, bland grönskande gräs
Till hvila han sig reder.

Han lutar sitt hufvud mot Elfvehög,
Hans ögon de lyktas så sakta;
Ur högen stiga små elfvor ut,
Herr Olof de månde betrakta.

De klappade honom på hvitan kind,
De hviskade ljuft i hans öra:
"Vak upp du fagre riddersman,
Om du vill dansen röra!"

De sjöngo en visa så ljufligt och sött —
Så qväder ej jordisk qvinna! —
I loppet stannar den strida ström,
Af fröjd den glömmar att rinna.

Hade Gud ej gjort hans lycka så god,
Att hanen hade rört sina vingar,
Visst hade han blifvit i Elfvehög,
Der Elfvesången den klingar.

I.

No 1. Kör och Vexelsång.

KÖR.

Nu sjunker solen på himlen blå,
Och alla foglar sjunga.
Snart skall Herr Olofs bröllop stå,
Till fröjd för gamla och unga.

OLOF.

Bind sadeln på min raska häst.
Spänn betslets gyllne kedja!
Ännu en gäst, en saknad gäst
Jag vill till bröllop bedja.

MODREN.

Min son, det lider ren mot kväll,
Och dunkla skuggor skymma!

OLOF.

Ännu en gäst, en saknad gäst
Jag vill till bröllop bedja.

MODREN.

Hvad bjuder du för gäster väl
Vid denna sena timma?

OLOF.

Jag bjuder en, jag bjuder två,
Jag bjuder hvem jag finner,
Mitt hjerta ro dock ej kan få,
Förrn morgonsol upprinner.

MODREN.

Min son det lider ren mot kväll!

KÖR.

Nu sjunker solen &c.

No 2. Solo.

OLOF.

Hvar gång jag rider mig under ö,
När dagen i öster upprunnit,
Längtar min håg till min fästemo,
Den trofasta brud jag har funnit.

Hvar gång jag rider, der blommor små
I gyllene kornet sig dölja,
Tänker jag på hennes ögon blå
Och lockarnes guldgula bölja.

Hvar gång jag ensam i lunden går,
När stjernor på himmelen pråla,
Tänker jag på ett nattsvart hår
Och ögon som blixtrande stråla.

De djupaste sår gro tillsamman ju,
Som huggits af svärd uti striden;
Det är som mitt hjerta vor' delt i tu —
Det växer väl samman med tiden!

No 3. Vexelsång och Kör.

OLOF.

Bind sadeln på min raska häst,
Spänn betslets gyllne kedja!

MODREN.

Olof, o rid ej till Elfvehög! —
O rid ej dit vid midnattstund,
Der dansar Elfvornas skara.
Du vet det, Herr Olof, på Elfvors grund,
Der hotas hjertat af fara.

OLOF.

Räds icke, sluten är högen ju,
Blott dimman omkring den sväfvar!

MODREN.

Olof, o rid ej till Elfvehög!

OLOF.

Flyg snabbt, min fåle, som flöge du
I kapp med hjertat som bäfvar!

KÖR.

Framåt han ilar. Kring fält och lund
De dånande hofslagen ljuda,
Herr Olof rider från gård och grund,
Att bröllopgäster bjuda.

I morgon vi draga vid klockans ljud
Att föra hem den unga brud.

II.

N:o 4. Solo.

OLOF.

Stilla är natten! Blott månen tyst
På fästet dröjande tågar;
I lunden qvittrar en fogel med list;
Men lyssna jag icke vågar.

Der skymtar ett flor! — Re'n det försvann!
Hur sällsamt; — vindarna tala.
Mitt hjerta de fängsla, — ej fly jag kan,
Mitt sinne försjuncker i dvala.

N:o 5. Solo, och Kör af Elfvor.

ELFVORNA.

Dansen sväfvar så lätt genom lunden!

OLOF.

Hvem sjunger så ljufvigt? — Ha, nu blir jag bunden!
Det är Elfvorna! — Fly, min fåle, ur lunden;

ELFVORNA.

Dansen sväfvar så lätt genom lunden;

OLOF.

Der dansa de vid elfvens strand, —
Elfkungens dotter räcker fram sin hand!

N:o 6. Vexelsång och Kör af Elfvor.

ELFKUNGENS DOTTER.

Välkommen, Herr Olof! i ringen här stig.
O räds ej, o kom och tråd dansen med mig!

OLOF.

Jag vågar ej i dansen gå,
I morgon skall mitt bröllop stå.

ELFKUNGENS DOTTER.

En silkesskjorta jag ger dig så len,
Den blekte min moder vid månens sken.

OLOF.

Ditt ljufliga tal skall ej fresta mig,
Så gerna jag än ville dansa med dig!

ELFKUNGENS DOTTER.

Hör du, Herr Olof, tråd dansen med mig,
En silfverbrynja så gifver jag dig.

ELFVORNA.

Dansen sväfvar så lätt genom lunden!

OLOF.

Med dig jag icke dansa får,
I morgon arla mitt bröllop står.

ELFKUNGENS DOTTER.

Och lyster dig ej dansa med mig,
Sot och sjukdom skall följa dig!

OLOF.

Ha! — Släpp min hand, du vållar mig men!
En rysning går mig genom märke och ben!

ELFKUNGENS DOTTER.

Jag slår din fagra kind så röd,
Blod springer fram utur dess glöd.
Herr Olof, i morgon är du död!

OLOF.

O fly, min fåle, det gäller mitt lif!
Väl aldrig jag famnar mitt hulda vif!

ELFKUNGENS DOTTER och ELFVORNA.

Rid hem, rid hem till din fästemo,
Herr Olof, i morgon skall du dö!

OLOF.

Fly snabbt, min fåle, till borgens led,
Som bröllopgäst följer döden med!

III.

N:o 7. Morgonpsalm.

KÖR.

I öster stiger solen opp
Och stänker guld på sky,
Och strålar öfver bergets topp
På dal och fält och by.

Hon kommer från den fagra kust,
Der Paradiset stod,
Hon bringar ljus och lif och lust
Åt både ond och god.

Och med Guds sol från österns rand
 En himmelsk glans utgår;
 En glimt från Paradisets strand,
 Der lifsens fruktträd står.

N:o 8. Solo och Kör.

MODREN.

Jag väntat har vid borgens led
 Tills nattens stjernor svunnit;
 Alltsen Herr Olof från mig red
 Mitt hjerta ro ej funnit.
 Herr Olof, hvart gäller ditt nattliga tåg?
 Hvi fyller med ångst du din moders håg?

KÖR.

Vi skänka mjöd, vi skänka vin!
 När kommer Herr Olof till bruden sin?

MODREN.

Af nattens flor den sista flik
 För morgonrodnan viker,
 Och allt som solen höjer sig
 Mitt hjerta hoppet sviker.
 Herr Olof, hvart gäller &c.

KÖR.

Vi skänka mjöd &c.

MODREN.

Hvem rider genom fältets korn? —
 Blås högt, blås högt i väktarhorn!
 Det är Herr Olof sjelf med brudgumslängtan i sitt sinne;
 Han flyger som en ädelfalk ned öfver kullens tinne.

KÖR.

Han rider snabbt, han skyndar hit,
 Vildt flyger framåt färden!

MODREN.

Herr Olof, håll in eder tygel!

KÖR.

Hvar är hans hjälm med fjäderen hvit?

MODREN.

Herr Olof, min son, min son!

KÖR.

Hans blanka sköld, hvar är den?

MODREN.

Herr Olof, håll in eder tygel!

KÖR.

Det dryper blod från den gyllne bygel!
 Herr Olof håll in eder tygel!

N:o 9. Vexelsång och Kör.

MODREN.

Hör du, Herr Olof, kär sonen min,
 Hvi har du blifvit så blek om kind?

OLOF.

Väl må jag vara om kinden blek,
 I natt jag varit i Elfvelek!

MODREN.

Och hör du, Herr Olof, min son så god,
Hvad skall jag svara din unga brud?

OLOF.

J sägen henne, jag gångat i skogen,
Att pröfva min häst och min hund så trogen.

KÖR.

Hvar äro de bröllopgäster du bjudit?

OLOF.

Blott *en* mig följde sen hangället ljudit.

KÖR.

Och hvem är den *ena*, som hem dig följer?

MODREN.

Hvem är den *ena*, min son, min son?

OLOF.

Det *döden* är, som i hjertat sig döljer!

MODREN och KÖREN.

Hjelp milde Christ! Hjelp i sorg och nöd!
Han bleknar — han sjunker — Herr Olof är död!

EPILOG.

Ty råder jag hvar ungersven,
Som rida vill i lunden,
Att icke rida till Elfvehög
Och blifva af sömnen bunden.
Tag dig i akt för Elfvehög,
Der hotas hjertat af faror!

